

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. Q. N.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, trvale bytem „X“, zastoupeného JUDr. Matoušem Jírou, advokátem se sídlem v Praze, ul. 28. října č. p. 1001/3, PSČ 110 00, proti **žalované: P o l i c i e Č R, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, ul. Olšanská č. p. 2, PSČ 130 51, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 4. 2014, č. j. CPR-2165-2/ČJ-2014-930310-V238,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 15. 4. 2014, č. j. CPR-2165-2/ČJ-2014-930310-V238, kterým na základě odvolání žalobce bylo rozhodováno o rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, pracoviště Chomutov ze dne 3. 12. 2003, č. j. KRPU-82811-91/ČJ-2012-040026-SV-CV, a to tak, že u žalobce oproti prvostupňovému rozhodnutí byl změněn datum narození namísto 1. 8. 1984 na 1. 8. 1977, a jinak prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno a tedy žalobci bylo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 3 roky. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce

pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky ve smyslu ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestovat podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Dále byla žalobci dle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců uloženo zvláštní opatření, a to povinnost žalobce oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit u příslušného oddělení policie jedenkrát za čtrnáct dní. Současně žalobce požadoval, aby soud žalované uložil povinnost uhradit mu náklady za předmětné soudní řízení.

V obsáhlé žalobě uvedl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění z důvodu, že v období od 24. 3. 2011 do 9. 5. 2012 pobýval na území České republiky bez platného víza a z důvodu, že v řízení o povolení dlouhodobého pobytu na území České republiky uvedl nepravdivé informace s úmyslem ovlivnit rozhodování správního orgánu, ovšem žalobce současně v průběhu správního řízení uvedl důležité skutečnosti, na základě nichž je zřejmé, že nucené vycestování z území České republiky by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, což je důvodem znemožňujícím vycestování ve smyslu ust. § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a také že rozhodnutí o jeho správním vyhoštění je nepřiměřeně tvrdé a hluboce zasahující do jeho soukromého a rodinného života, a proto je jeho uložení s ohledem na ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nepřiměřené a nezákonné. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná nesprávně posoudila a poměřovala veřejný zájem na vyhoštění žalobce s ochranou rodinného a soukromého života žalobce, přičemž veřejný zájem na jeho vyhoštění nemohl převážit nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Žalobce má totiž na území České republiky družku T. T. V. A., která má udělen trvalý pobyt, s níž má dvě dcery, a to T. K. O., nar. „X“, a T. Q. M., nar. „X“, jejichž je biologickým otcem, a také se podílí na výchově syna družky z předchozího vztahu, a to D. T., nar. „X“, jemuž plní úlohu sociálního otce, jelikož tento syn nemá otce uvedeného v rodném listu a jeho otec se o něj nezajímá a nestará, resp. neplatí přiměřenou částku na jeho výživu. K tomu žalobce doplnil, že žije se svojí rodinou spořádaným životem v jedné rodinné domácnosti na adrese „X“.

V návaznosti na to žalobce uvedl, že žalovaná se ve svém rozhodnutí snaží zpochybnit jeho vztah ke své družce a dětem tím, že až v odvolacím řízení uvedl, že žije ve společné domácnosti se svojí družkou dcerou, a také tím, že jeho družka uvedla, že jej asi nebude následovat spolu s dětmi do domovského státu. Žalobce přitom o družce a dítěti nehovořil od počátku správního řízení ve snaze svoji rodinu chránit a nezatahovat do jeho pobytových problémů. Tyto skutečnosti tak žalobce uvedl v rámci seznámení se s podklady k prvostupňovému rozhodnutí, což konstatoval i Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 42 A 5/2013, k čemuž soud uvedl, že žalobce v té době nemohl ještě vědět, jakým způsobem žalovaná rozhodne, a proto žalobcovo tvrzení o spolužití s družkou a dcerou nemůže být účelové, jak dovodila žalovaná, což bylo důvodem k vydání zrušujícího rozsudku. Tvrzení žalobce a jeho družky o tom, že v případě jeho vyhoštění jej nebude družka a děti do Vietnamu následovat, nelze dle žalobce interpretovat tak, že by jejich vzájemný vztah nebyl hluboký a intenzivní, když tato skutečnost je naopak projevem jejich obrovské lásky k jejich dětem i za cenu obětování fungující rodiny v důsledku zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jejich soukromého a rodinného života, když podmínky pro život ve Vietnamu jsou ve srovnání s Českou republikou mnohem těžší, takže budoucnost jejich dětí by tak byla výrazně horší. Rozhodnutí o správním vyhoštění tak žalobce s družkou

staví do situace, kdy se musí rozhodnout mezi zabezpečením lepší budoucnosti svých dětí i za cenu rozdělení rodiny, nebo vystaví své děti nejisté budoucnosti ve Vietnamu.

Dále žalobce podotkl, že ve správním řízení uváděl, že v případě jeho nuceného odcestování do Vietnamu by se nemohl starat o své děti a ani by svoji družku nemohl finančně podporovat, když družka má příjmy z podnikání asi 10.000,-Kč měsíčně, takže by se sama nemohla o děti postarat. K této argumentaci se ovšem žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí vyjádřila nelogicky až zmatečně, když uvedla, že žalobce se na chodu domácnosti podílí částkou 3.000,-Kč, dále že společné finance nemají, dále že osoby žijící v bytě se žalobcem a jeho družkou, která má příjem z podnikání ve výši 10.000,-Kč, se na chodu domácnosti podílí rovným dílem zhruba částkou 3.000,-Kč, a proto částka 3.000,-Kč, která by vyhoštěním žalobce chyběla, není natolik zásadní, aby se domácnost ocitla bez finančních prostředků. Žalobce ovšem nenamítal, že by byl ohrožen chod celé domácnosti, na níž se podílí i více osob, chybějící částkou 3.000,-Kč, nýbrž namítal, že by finančně nemohl zabezpečit své děti, navíc částka 3.000,-Kč pokrývá náklady na bydlení a nelze ji proto považovat za částku, kterou žalobce přispívá k uspokojení potřeb svých dětí. Družka by v případě jeho nuceného vycestování zůstala po skončení rodičovské dovolené fakticky bez prostředků potřebných pro výchovu všech dětí, jelikož by žalobce po vyhoštění nemohl děti finančně podporovat díky diametrálně odlišným životním podmínkám ve Vietnamu, kde jsou nízké příjmy, když průměrná roční mzda k 16. 9. 2013 činila 44.264,-Kč a průměrná měsíční mzda činila 3.688,70Kč. Z právě uvedeného dle žalobce vyplývá, že průměrný dospělý člověk si je ve Vietnamu schopen vydělat částku na úrovni životního minima v České republice, když ta činí 3.140,-Kč, a proto je finanční podpora osob žijících v České republice zcela nemožná a snaha ušetřit na jeden let do České republiky je vykoupena několikaletým úsilím.

Vedle toho žalobce uvedl, že jako otec rodiny zajišťuje svým dětem kromě finančního zajištění i výchovu a péči, zejména v otázkách trávení volného času, vzorců chování a podobných sociologických funkcí řádně pečujících otců. Rozhodnutí o správním vyhoštění by pro žalobce znamenalo ztrátu možnosti finančně podporovat rozvoj jeho dětí a také možnost se s nimi pravidelně stýkat, a proto se žalobce nemůže ztotožnit se strohou konstatací žalované, že dle závazného stanoviska ze dne 16. 10. 2013 nebyl shledán žádný z důvodů znemožňující žalobcovo vycestování dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, když dotyčné rozhodnutí je v rozporu s ust. § 179 odst. 2 písm. d) téhož zákona. Dle žalobce je rozhodnutí o vyhoštění i v rozporu s čl. 8 a 9 Úmluvy o právech dítěte, třebaže žalovaná dovodila opak s argumentací, že Úmluva o právech dítěte nestanoví, že rodiče dítěte musí žít spolu s dítětem v jednom státě, a že žalobce může po dobu svého vyhoštění přispívat na výchovu i z Vietnamu a že se s nimi může i ve Vietnamu stýkat a tedy není mu nijak bráněno udržovat pravidelný osobní kontakt s dětmi. Dále žalobce považuje názor žalované o tom, že jeho rozhodnutí spolu se svou družkou počít dítě je nezodpovědné, za rozporný s humánními názory demokratické společnosti, které mají oporu v čl. 32 odst. 1, odst. 4 a čl. 42 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Navíc jeho družka věděla o identitách žalobce až od roku 2010, takže je vysoce pravděpodobné, že již byla těhotná, neboť společná dcera z tohoto poměru se narodila již 5. 7. 2011. Dle žalobce rozhodnutí o vyhoštění nerespektuje čl. 3 a čl. 6 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte, přičemž žalovaná nevzala v potaz ani čl. 7, čl. 16 a čl. 18 této úmluvy.

Závěrem žalobce uvedl, že s ohledem na své rodinné zázemí na území České republiky považuje rozhodnutí o svém vyhoštění za nepřiměřený zásah do svého soukromého

a rodinného života, což je v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce se neztotožňuje s tvrzením žalované o tom, že vztahem zakládajícím rodinný život je vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, což údajně v případě žalobce nebylo naplněno, když navíc žalobce není zapsán v rodných listech svých dcer, takže takový vztah by mohl naplnit jenom pojem soukromého života a ne pojem rodinného života. Dle žalobce však pojem rodiny a rodinného života nelze vázat na tzv. „papírové“ manželství nebo „papírové“ otcovství, naopak je důležité posuzovat faktický stav, tedy pokrevní vztah rodičů a dětí, skutečnost, že osoby spolu žijí ve společné domácnosti, kde jednotliví členové plní společensky určené a uznávané role a spolu tak vystupují jako rodina, přičemž žalobce s družkou a dětmi nepochybně řádně fungující rodinu tvoří. Vzhledem k délce žalobcova pobytu na území České republiky je navíc zřejmé, že žalobce k zemi původu nemá pevné vazby, když ve Vietnamu žijí pouze jeho rodiče. Žalobce si je plně vědom svého předchozího pochybení, kterého se dopustil v roce 2001, kdy mu bylo 17 let a ještě než poznal svoji družku a narodilo se mu dítě, s tím, že toto pochybení se s ním táhne až do současnosti. Současně je si žalobce vědom i závažnosti svého jednání, nicméně přes svoje pochybení z mladosti žalobce považuje rozhodnutí o správním vyhoštění za nepřiměřeně tvrdé a hluboce zasahující do jeho soukromého a rodinného života.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Ve stručném písemném vyjádření k žalobě k věci žalovaná uvedla, že trvá na závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí a má za to, že veřejný zájem na správním vyhoštění žalobce v daném případě převážil nad ochranou deklarovaného soukromého a rodinného života žalobce. Závěrem podotkla, že vzhledem k tomu, že žalobce uvádí totožné námitky jako odvolací námitky, odkazuje se žalovaná na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce i žalovaná se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během deseti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu správního spisu, který k výzvě soudu předložila žalovaná, a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je nedůvodná, a to i přes žalobcovu argumentaci jeho právem na soukromý a rodinný život.

Při učinění závěru o nedůvodnosti žaloby soud vycházel ze skutečnosti, že Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod sice deklaruje právo na respektování rodinného života, avšak zároveň připouští zásah do tohoto života, pokud se tak děje v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněným státem. Rozhodnutí o správním vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, což ovšem automaticky ještě neznamená, že se jedná o nezákonné rozhodnutí.

Ze správního spisu zřetelně vyplynulo, že žalobce svým jednáním po celá léta, a to počínaje rokem 2001 až do současné doby, opakovaně vědomě porušoval zákonné normy České republiky, a proto je soud toho názoru, že v daném případě žalovaná zcela legitimně uzavřela, že veřejný zájem na vyhoštění žalobce převážil nad ochranou jím tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobce by měl vzít v potaz fakt, že právo pobývat na území České republiky nepatří do kategorie základních lidských práv, přičemž projevem suverenity každého státu včetně České republiky je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizinců na své území. Dále by žalobce měl vzít v potaz fakt, že cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení pobytu.

V průběhu správního řízení bylo bezpečně prokázáno, což ostatně nezpochybňoval ani samotný žalobce, že ten pod falešnou identitou N. V. D., nar. „X“, na území České republiky přicestoval v červenci 2001 automobilem ze Slovenska bez cestovního dokladu a také bez příslušného víza opravňujícího ke vstupu. Pod touto falešnou identitou byl pak v rámci readmise vrácen na Slovensko a současně mu bylo pod touto identitou rozhodnutím ze dne 31. 7. 2001, č. j. PJM-473/OCP-KPE-SV-3-2001, Policie ČR uděleno správní vyhoštění s dobou platnosti na 5 let, tj. do 31. 7. 2006, neboť se po překročení státních hranic nepodrobil bez odkladu hraniční kontrole. Toto rozhodnutí o správním vyhoštění ovšem žalobce nerespektoval a nadále pobýval na území České republiky, s tím, že v mezidobí sice inicioval ještě azylové řízení, avšak to bylo pro jeho svévolný odchod z pobytového střediska zastaveno, v důsledku čehož mu byl pro maření výkonu správního rozhodnutí ze dne 31. 7. 2001 trestním příkazem Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 6. 2. 2003, sp. zn. 1 T 13/2003, uložen trest vyhoštění z území České republiky v délce 5 let a kdy byl zařazen do evidence nežádoucích osob od 8. 7. 2004 do 8. 7. 2009. Dále v průběhu správního řízení bylo bezpečně prokázáno, což rovněž nezpochybňoval ani samotný žalobce, že ten opět pod falešnou identitou, a to tentokrát pod P. V. T., nar. „X“, přicestoval v roce 2008 na území České republiky za účelem podnikání, kdy disponoval mj. i vízem vystaveným na toto jméno s platností od 21. 4. 2008 do 14. 4. 2009, s tím, že zde pod tímto jménem posléze pobýval na základě uděleného dlouhodobého pobytu s platností od 14. 4. 2009 do 13. 4. 2011. V rámci projednávání žádosti o prodloužení doby platnosti žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu pak bylo zjištěno, že žalobcova identita neodpovídá identitě osoby P. V. T., nar. „X“, přičemž žalobce byl odborným posouzením včetně daktyloskopické identifikace osoby ztotožněn pod osobou N. V. D., nar. „X“, což ovšem neodpovídalo skutečnosti, když žalobce posléze dne 9. 5. 2012 správnímu orgánu uvedl, že se jmenuje N. V. Q., nar. „X“. Na základě těchto zjištění pak správní orgán dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dne 24. 3. 2011 uvedl nepravdivé informace s úmyslem ovlivnit rozhodování správního orgánu snahou získat povolení k dlouhodobému pobytu. Svým jednáním žalobce zároveň pobýval na území České republiky ode dne 24. 3. 2011 do dne 9. 5. 2012 bez platného víza, čímž naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o

pobytu cizinců. Výsledkem těchto zjištění pak bylo vydání prvotního prvostupňového rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce s identitou N. V. Q., nar. „X“, v trvání 3 let, a to ze dne 13. 9. 2012, č. j. KRPU-82811-28/ČJ-2012-040026-SV-CV, které bylo následně potvrzeno v rámci odvolacího řízení prvotním rozhodnutím žalované ze dne 31. 1. 2013, č. j. CPR-12537-2/ČJ-2012-930310-V238. Toto prvotní rozhodnutí žalované ze dne 31. 1. 2013 ovšem bylo k žalobcově žalobě vedené pod identitou N. V. Q., nar. „X“, zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2013, č. j. 42 A 5/2013 – 27, a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení, když soud dospěl k závěru, že žalovaná dosud nezjistila v dostatečném rozsahu skutkový stav v otázce soukromého a rodinného života žalobce. V dalším řízení pak prvostupňový správní orgán vydal nové rozhodnutí ze dne 3. 12. 2013, č. j. KRPU-82811-91/ČJ-2012-040026-SV-CV, jímž bylo žalobci pod identitou N. V. Q., nar. „X“, uloženo správní vyhoštění v délce 3 let. V následném odvolacím řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí, jímž bylo de facto potvrzeno rozhodnutí o žalobcově vyhoštění v trvání 3 let, pak žalovaná zjistila, že žalobci ve skutečnosti náleží identita N. V. Q., nar. „X“.

Z výše popsaného jednání žalobce dle názoru soudu zřetelně vyplývá naprostá neúcta k právnímu řádu České republiky a k jednotlivým správním orgánům a také soudům, když žalobce vědomě nerespektoval pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, dále vědomě nerespektoval ani pravomocné soudní rozhodnutí o jeho vyhoštění a vedle toho si vědomě obstaral doklady pod cizí identitou, pod kterou následně pobýval na území České republiky a kterou postupně účelově měnil, včetně řízení před soudem vedeném pod sp. zn. 42 A 5/2013.

V předmětné věci bylo bezpečně prokázáno, že žalobce v roce 2008 přes pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 31. 7. 2001 a přes pravomocný trestní příkaz Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 6. 2. 2003, sp. zn. 1 T 13/2003, vědomě vstoupil na území České republiky opět pod falešnou identitou, tentokrát pod identitou P. V. T., nar. „X“, a nikoliv dřívější N. V. D., nar. „X“, aby zde dále nelegálně pobýval. Ve správním řízení přitom bylo zjištěno, že žalobce v rámci svého nelegálního pobytu na území České republiky navázal vztah se svojí družkou T. T. V. A., která přitom dne 27. 9. 2013 vypověděla, že se žalobcem asi od 1. pololetí 2010 společně bydlí v „X“, s tím, že spolu mají intimní vztah od roku 2010 a že od tohoto roku se dozvěděla, že žalobce je na území České republiky pod cizí identitou. Z právě uvedeného je dle názoru soudu zřejmé, že vztah mezi žalobcem a jeho družkou byl vybudován s jejich vědomostí o tom, že v budoucnu může nastat situace, kdy žalobce bude nucen Českou republiku opustit. Námitky žalobce v tomto směru o údajné nevědomosti jeho družky tak soud vyhodnotil jako účelové, navíc když zcela jistě alespoň žalobce si musel být vědom svého nelegálního pobytu na území České republiky. Za tohoto stavu tak žalobce a jeho družka, kteří vědomě založili rodinu, s tím, že z jejich vztahu údajně vzešly dcery T. Q. M., nar. „X“ a T. K. O., nar. „X“, když u nich žalobce není zapsán v rodných listech jako otec, ovšem žalobce a jeho družka nemohli legitimně spoléhat na to, že do jejich společného soužití a rodinného života v budoucnu nezasáhne vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Dle názoru soudu žalobci nic nebránilo v tom, aby před vznikem partnerského svazku a založením rodiny podnikl kroky vedoucí k legálnosti jeho pobytu na území České republiky. Nic z toho však žalobce neučinil, když ten naproti tomu vědomě nerespektoval správní i soudní rozhodnutí o svém vyhoštění a navíc učinil mj. opětovný vstup na území České republiky pod falešnou identitou a v rámci řízení o žádosti o povolení

k dlouhodobému pobytu se prokazoval pod cizí identitou, kterou účelově měnil, dokonce i v řízení před soudem, jak již bylo zmíněno shora. V této souvislosti nelze nezmínit, že druhá dcera, a to T. K. O., nar. „X“, se dokonce narodila již v době probíhajícího správního řízení o žalobcově vyhoštění, které bylo zahájeno téměř rok před jejím narozením. Z právě uvedeného je zřejmé, že žalobce si i přes zahájené správní řízení o jeho vyhoštění nadále počínal nezodpovědně a lehkovážně.

V daném případě se soud po zevrubném prostudování obsahu správního spisu ztotožnil se žalovanou, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Je tomu tak proto, že ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce spolu s družkou a dětmi, tj. jejich údajnými společnými dcerami, tj. T. Q. M., nar. „X“, a T. K. O., nar. „X“, a také synem družky údajně z předchozího vztahu, přičemž ten nemá za otce v rodném listě uveden nikoho, tj. D. T., nar. „X“, žijí v rámci vietnamské komunity, přičemž všechny 3 děti, tj. včetně D. T., žádné předškolní zařízení nenavštěvují, neumějí česky, a to včetně žalobce a jeho družky, když ti ve správním řízení jednali za pomoci tlumočníka. Dále ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobce spolu s družkou a dětmi na území České republiky nenavázali žádné kulturní a společenské vazby, přičemž výlučně žijí a podnikají v rámci vietnamské komunity. Je sice pravdou, že vedle žalobce i svědci potvrdili, že žalobce se stará o své děti, ovšem na druhou stranu skuteností je, že žalobce se svědky se toliko uchýlili k obecným tvrzením o tom, jak žalobce má rád děti a jak se o ně stará. Pochybnosti o řádném soukromém a rodinném životě tak, jak jej vylíčil žalobce, ovšem vyvolává skutečnost, že družka žalobce vypověděla, že se s žalobcem poznali v roce 2007, zatímco žalobce tvrdil, že se s družkou seznámil v roce 2008 a že se družka asi spletla. Další pochybnosti pak vyvolává to, že žalobce ve správním řízení tvrdil, že není otcem syna družky, tedy D. T., zatímco svědek B. V. D. vypověděl, že otcem tohoto dítěte by měl být žalobce, když mu to měla sdělit žalobcova družka. Další pochybnosti vyvolává fakt, že žalobce není uveden jako otec v rodných listech dcer T. Q. M. a T. K. O., které má údajně společně s družkou. Další pochybnosti pak představuje skutečnost, že družka žalobce vypověděla, že společnou domácnost s ním sdílí od roku 2010, zatímco žalobce ve správním řízení do protokolu ze dne 9. 5. 2012, tj. kdy již měl sdílet společný život s družkou a jejich dcerou T. Q. M., nar. „X“, popř. i D. T., nar. „X“, uvedl, že v České republice nemá žádné trvale žijící příbuzné, že není příbuzným občana Evropské unie a ani s ním nežije ve společné domácnost a v neposlední řadě, že zde nemá žádné jiné závazky a žádné vazby.

Za tohoto skutkového stavu soud považuje žalobcovu argumentaci nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života za účelovou činěnou ve snaze vyhnout správnímu vyhoštění a tedy nepředstavující důvod, který by bránil vydání rozhodnutí o žalobcově vyhoštění. Pokud by žalobce již v době zahájení správního řízení o svém vyhoštění měl vést intenzivní soukromý a rodinný život, soudu se jeví jako vysoce nepravděpodobné, aby o této skutečnosti začal hovořit až krátce před vydáním prvotního prvostupňového rozhodnutí a nikoliv již hned po zahájení dotyčného správního řízení, kde od počátku žalobci hrozilo správní vyhoštění. Argumentaci žalobce, že chtěl své blízké ochránit od svých pobytových problémů, soud ve světle shora uvedených skutečností vyhodnotil jako zjevně účelovou vzhledem k faktu, že všechny 3 děti byly nízkého věku, aby mohly pochopit všechny souvislosti dotyčného správního řízení, a jeho družka pobývala na území České republiky legálně a vedle toho byla počínaje rokem 2010 srozuměna o jeho falešné identitě. Faktem tak zůstává, že žalobce začal argumentovat svým soukromým a rodinným životem až

poté, co bezprostředně vytanula hrozba vydání rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, což nasvědčuje tomu, že žalobce spontánně nepociťoval hrozící zásah do jeho soukromého a rodinného života za natolik intenzivní a zásadní již od prvopočátku dotýčného správního řízení o jeho vyhoštění, a tedy že žalobce je účelově poukazuje na svůj spořádaný soukromý a rodinný život, který ovšem vedl za cenu soustavného porušování českého právního řádu. Tomu ostatně nasvědčuje i skutečnost, že žalobcova družka vypověděla, že v případě jeho vyhoštění jej asi nebude následovat do jejich domovského státu, když jej bude případně navštěvovat, přičemž i samotný žalobce připustil, že by ho družka v případě vyhoštění ani nenásledovala.

Pokud žalobce poukazoval na to, že v případě návratu jeho družky s dětmi do Vietnamu hrozí dětem nejistá budoucnost, tak soud i tuto argumentaci vyhodnotil jako neopodstatněnou a účelovou činěnou ve snaze vyhnout se správnímu vyhoštění. Domovským státem družky i dětí je nepopíratelně Vietnam, kde mají své příbuzné, čemuž ostatně svědčí to, že všichni se během svého pobytu na území České republiky zdržují ve vietnamské komunitě, v rámci níž i podnikají a nehovoří česky. Děti jsou nízkého věku, a proto mají pochopitelně vazbu jen ke svým blízkým, takže u nich ztrácí na významu, kde přesně žijí, když pro ně je v popředí, zda jsou mezi svými blízkými. Žalobce Vietnam ostatně průběžně navštěvoval, když tam byl naposledy v lednu až únoru 2013, takže lze mít za to, že nemá zpřetrhané vazby ke své vlasti. Navíc nelze nezmínit, že žalobcovo vyhoštění je jen dočasné, a to na dobu 3 let, takže mu nic nebrání v tom, aby se následně pokusil legalizovat svůj pobyt v České republice a podnikl návrat se svojí rodinou zpět do České republiky, kde může i se svými dětmi, které stále budou útlého věku, navázat na dosavadní styl života navázaného na vietnamskou komunitu. Vedle toho nelze ani vyloučit to, že pokud družka s dětmi žalobce následovat po dobu jeho vyhoštění do Vietnamu nebude, tak jim nic nebrání v tom, aby žalobce zůstal se svojí rodinou nadále v kontaktu během návštěv družky a dětí ve Vietnamu, či v telefonickém nebo písemném kontaktu tak, aby plnil sociologickou funkci řádně pečujícího otce. K těmto situacím ostatně v běžném životě dochází, a to v případě výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody. Žalobce by si měl uvědomit, že negativní důsledky v podobě rozhodnutí o jeho vyhoštění (které představuje správní trest za jím spáchaný správní delikt), si přivodil výlučně svým lehkovážným stylem života, v němž celá léta vědomě nerespektoval právní řád České republiky a kdy se nikterak nepokusil svůj pobyt na jejím území legalizovat. Dále by měl žalobce vzít v potaz skutečnost, že Úmluva o právech dítěte nestanoví, že rodiče dítěte musí žít spolu s dítětem v jednom státě, takže předmětné správní vyhoštění bez dalšího není v rozporu s touto úmluvou. Vydáním rozhodnutí o vyhoštění rovněž nedošlo k porušení čl. 8 a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, jelikož děti nebudou odděleny proti své vůli od svých rodičů.

Žalobce dle názoru soudu taktéž neopodstatněně argumentuje tím, že jeho vyhoštění není možné, když tím ztratí možnost finančně zabezpečovat svoji rodinu. Žalobci nic nebrání v tom, aby družku a děti finančně podporoval i z Vietnamu či z jiné zahraniční země, bez ohledu na životní úroveň v jednotlivých zemích. Odlišná životní úroveň ve Vietnamu ještě neznamená, že by uložené správní vyhoštění bylo v případě žalobce nepřiměřené. V této souvislosti nelze nezmínit, že ve správním řízení vyšlo najevo, že žalobce disponuje určitými finančními prostředky, které může využít pro účely zabezpečení svého rodinného života. Navíc finanční podpora ze strany žalobce není tak zásadní, když v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce se podílí na společném chodu domácnosti jen částkou 3.000,-Kč, s tím, že společné finance nemají. Vedle toho bylo zjištěno, že v jejich bytě žije ve vietnamské

komunitě celkem 5 dospělých osob a 4 děti, které tvoří jednu domácnost, s tím, že každá z dospělých osob se na výdajích domácnosti, které činí 15.000,-Kč až 16.000,-Kč, podílí rovným dílem. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně má čisté příjmy z podnikání ve výši asi 10.000,-Kč a vedle toho pobírá i sociální dávky ve výši cca 9.100,-Kč. Žalobcův případný výpadek ve financování společné domácnosti a ani jeho případná fyzická absence tak nebudou v praktickém životě citelné, když domácnost není závislá na žalobcových příjmech a družce s dětmi pak mohou případně vypomoci ostatní členové domácnosti z řad vietnamské komunity.

Pro daný případ z hlediska vyhodnocení žaloby jako nedůvodné je podstatné i to, že ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 16. 10. 2013, č. ZS22099, jednoznačně vyplynulo, že vycestování žalobce není ani v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod či s Úmluvou o právech dítěte. Zde je třeba opětovně podotknout, že žalobce negativní důsledky v podobě rozhodnutí o jeho vyhoštění si přivodil výlučně svým lehkovážným stylem života, v němž celá léta vědomě nerespektoval právní řád České republiky a kdy se nikterak nepokusil svůj pobyt na jejím území legalizovat.

Závěrem soud uvádí, že v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí vzešlo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ohledně žalobcova soukromého a rodinného života. Naopak, soud má za to, že žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí bylo postaveno na úplně zjištěném, zákonném a přesvědčivém skutkovém stavu věci, přičemž nejsou v rozporu s ust. § 174a, § 179 zákona o pobytu cizinců, dále s čl. 32 odst. 1, odst. 4 a čl. 42 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ani v rozporu s čl. 3, čl. 6 odst. 2, čl. 8 a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, přičemž soud neshledal, že by žalovaná současně nebrala v potaz ani čl. 7, čl. 16 a čl. 18 této úmluvy.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud tedy k závěru, že žaloba není jakkoliv důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, přičemž ta je ani nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 8. července 2014

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová